

Daca nu i-as auzi, atat de des, povestind, poate nu m-as necaji. Dar ei tot continua sa isi faca planuri si sa ne explice ce bine va fi: unul pleaca in America, sa studieze la Harvard, cativa in Anglia si vreo alti cativa in Germania. Sunt tineri si abia asteapta sa termine liceul si sa plece.

Vorbesc despre copiii, aproape majori, ai prietenilor nostri, in care parintii au investit tot ce au putut mai bun. A meritat, copiii sunt admirabili. Problema e ca isi vad viitorul in alta parte, pentru ca Romania, saraca, stresata si corupta, nu are ce sa le ofere.

Sa fim realisti. N-a fost tara asta, niciodata, buricul Pamantului. Dar nici capatul lui. Si, totusi, undeva, in trecutul nostru recent, ne-am autoexilat spre periferia sperantei.

De fapt, Romania mai inseamna miere bio, Logan si unguent cu galbenele. Invatamantul este mediocru, soselele sunt mediocre, serviciile sunt mediocre, industrie mai mult nu este; birocratie este, coruptie este, nepasare este.

Avem gene bune si oameni frumosi. Dar, fara o educatie serioasa, pieri-vom. Avem o rata imensa a abandonului scolar, suntem pe ultimul loc in Europa ca procent de populatie cu studii superioare, violenta domestica si alcoolismul cresc si emigrarea este masiva. Numai cine nu vrea, nu vede cum arata viitorul, daca nimeni nu va face nimic.

Acum, veti spune, de ce esti, doamna, pesimista?...ca vorba romanului o stim: “”lasa, ca ne-om descurca noi, cumva”. Probabil ca, de fapt, de aici porneste totul.

Pornim de la stima de sine scazuta, din cauza careia acceptam sa facem lucruri mediocre. Nemtii nu au doua capete si nici un IQ dublu, dar au o imagine de sine mult mai buna si nu s-ar simti multumiti sa faca o treaba doar asa, ca sa o faca. Nici tehnologia japoneza nu s-a autocreat, au facut-o niste oameni care pun pret pe calitate.

Calitatea ar trebui sa primeze, in tot ceea ce facem: calitate in relatii, in scoala, in universitate, in firme, in institutii ale statului, in creatie, in productie...in orice. Si, inainte de toate, in gandire.

Tinerii de care vorbeam... gandesc bine. Pot fi acuzati de “lipsa de patriotism”, dar au o capacitate de evaluare corecta: Romania emana mediocritate.

De 20 de ani ma uit la ea, la mediocritatea asta si am inceput sa o inteleg mai bine: nu piere de la sine. Din contra, cu cat o lasi de capul ei, se extinde. Pare a fi molipsitoare si incepe cu “am obosit sa...”, “merge si asa...”, “ce-ti trebuie mai mult?, “eu stiu foarte bine ce fac”. Are suporteri infocati, care te acuza de elitism. Daca stramosii nostri au fost oameni strasnici, de la sat, de ce ai vrea tu sa visezi la Harvard si la cercetare? Daca ei au mancat slana cu ceapa, tie ce-ti trebuie mancare vegetariana? Si de ce sa am studii in domeniu, ca sa vorbesc despre ceva, ca doar am dreptul la o opinie – si, daca e a mea, sigur e buna? Drumurile pot sa aiba si hartoaape, ca asa sunt ele, apoi zi mersi si fii recunoscator ca ai, de fapt, de toate – cum era daca traiai in Bangladesh?

Cu astfel de aspiratii, precum spuneam, pieri-vom. Cine se compara cu Bangladesh-ul,

ca Bangladesh-ul va ajunge.

Nu stiu in cat timp am putea scapa de boala asta, numita mediocritate, dar cred ca, daca ne-am implica tot mai multi, am putea reusi. Mersul la serviciu nu ar mai fi doar cu scopul de a-ti lua salariul, relatiile s-ar imbunatati, entuziasmul ar creste. Fiecare ar face o treaba cat mai buna si am incepe sa prindem gustul calitatii si ne-ar fi mult mai bine. Am fi mandri de munca noastra si am castiga energie din ceea ce facem, in loc sa ne-o consumam.

Vad “calitatea” ca pe o atitudine, o abordare, o mentalitate sau o obisnuinta, un mod de a fi, de a ne comporta si de a lucra. Daca stima de sine nu ne indeamna sa facem o schimbare pentru noi, sa o facem pentru tinerii acestia frumosi, care merita mai mult, chiar aici.

Tu...cu ce esti dispus sa contribui?

Carmen Todor

Dr. Carmen Todor, MD, MSc este life & business coach certificat in Romania, Germania si Austria, trainer si psihiatru.